# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση Τ-28/90,

**Asia Motor France SA,** με έδρα το Saint-Georges-des-Gardes (Γαλλία),

**Jean-Michel Cesbron,** έμπορος, ασκών εμπορία υπό τον τίτλο JMC Automobile, κάτοικος Livange (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου),

**La Maison du deux roues SA,** ασκούσα εμπορία υπό τον τίτλο Monin Automobiles, με έδρα τη Romans (Γαλλία),

**EAS SA,** με έδρα τη Livange (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου),

εκπροσωπούμενοι από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισίων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγοντες-ενάγοντες,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενης από τον Berend Jan Drijber και την Edith Buissart, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, προσφυγή στηριζόμενη στο άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

να λάβει έναντι αυτών απόφαση βάσει τοῦ άρθρου 85 της Συνθήκης και, αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως στηριζόμενη στα άρθρα 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται αποζημίωση προς αποκατάσταση της ζημίας που οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι υπέστησαν λόγω αυτής της παραλείψεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ,

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, H. Kirschner, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, προέδρους τμήματος, D. P. M. Barrington, A. Saggio, X. Γεραρή, R. Schintgen, C. P. Briët και J. Biancarelli, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. A. O. Edward
γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης Οκτωβρίου 1991

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που κατέθεσε τις γραπτές του προτάσεις στις 10 Μαρτίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

### Ιστορικό της προσφυγής-αγωγής

1 Οι προσφεύγουσες επιχειρήσεις ασχολούνται με την εισαγωγή και εμπορία στη Γαλλία οχημάτων ιαπωνικής μάρκας που έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλα κράτη μέλη της Κοινότητας, όπως το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο.

2 Μία από τις προσφεύγουσες επιχειρήσεις, συγκεκριμένα η επιχείρηση του Jean-Michel Cesbron, θεωρήσασα ότι υπήρξε θύμα παράνομης συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ πέντε εισαγωγέων ιαπωνικών αυτοκινήτων οχημάτων στη Γαλλία, ήτοι των Sidat Toyota France, Mazda France Motors, Honda France, Mitsubishi Sonauto και Richard

Nissan SA, για την οποία συμφωνία προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι τελεί υπό την αιγίδα της Γαλλικής Κυβερνήσεως, κατέθεσε καταγγελία στην Επιτροπή, στις 18 Νοεμβρίου 1985, βάσει των άρθρων 30 και 85 της Συνθήκης ΕΟΚ. Μετά την εν λόγω καταγγελία, κατατέθηκε νέα, στις 29 Νοεμβρίου 1988, εναντίον των ιδίων πέντε εισαγωγέων, από τις τέσσερις προσφεύγουσες επιχειρήσεις, βάσει του άρθρου 85.

3 Με την καταγγελία αυτή, οι προσφεύγουσες επιχειρήσεις ισχυρίζονται στην ουσία ότι οι προαναφερθέντες πέντε εισαγωγείς ιαπωνικών αυτοκινήτων είχαν αναλάβει, έναντι της γαλλικής διοικήσεως, την υποχρέωση να μην πωλούν, στην εσωτερική γαλλική αγορά, αριθμό οχημάτων ανώτερο του 3 % του συνολικού αριθμού των ταξινομηθέντων αυτοκινήτων οχημάτων στο σύνολο του γαλλικού εδάφους κατά τη διάρκεια του προηγουμένου ημερολογιακού έτους. Οι ίδιοι εισαγωγείς συμφώνησαν για τον τρόπο κατανομής της εν λόγω ποσοστώσεως σύμφωνα με προκαθορισμένους κανόνες, αποκλείοντας τις ανταγωνιστικές επιχειρήσεις, που επιθυμούν να διανέμουν στη Γαλλία οχήματα ιαπωνικής καταγωγής διαφορετικής μάρκας από τις μάρκες που διανέμουν τα συμβαλλόμενα στην επικαλούμενη συμφωνία μέρη.

4 Σε αντάλλαγμα αυτού του αυτοπεριορισμού, η γαλλική διοίκηση πολλαπλασίασε τα εμπόδια στην ελεύθερη κυκλοφορία οχημάτων ιαπωνικής καταγωγής, μάρκας διαφορετικής από αυτές που διανέμουν οι εισαγωγείς που είναι συμβαλλόμενα μέρη στην επικαλούμενη συμφωνία. Πρώτον, θεσπίστηκε διαδικασία ταξινομήσεως των οχημάτων που αποτελούν το αντικείμενο παραλλήλων εισαγωγών παρεκκλίνουσα του κανονικού συστήματος. Τα εν λόγω οχήματα θεωρούνται μεταχειρισμένα και υποβάλλονται, επομένως, σε διπλό τεχνικό έλεγχο. Δεύτερον, έχουν δοθεί οδηγίες στην εθνική χωροφυλακή να διώκει τους αγοραστές ιαπωνικών μεταχειρισμένων οχημάτων που κυκλοφορούν με αλλοδαπές πινακίδες. Τέλος, ακόμα και στην περίπτωση επαγγελματικών οχημάτων, για τα οποία εφαρμόζεται μικρότερος φόρος προστιθεμένης αξίας από τον εφαρμοζόμενο στα οχήματα τουρισμού, επιβάλλεται στα εν λόγω επαγγελματικά οχήματα, κατά την εισαγωγή τους στη Γαλλία, συντελεστής ΦΠΑ 28 % που εισάγει διάκριση και που στη συνέχεια μειώθηκε σε 18,6 % με τα συνακόλουθα μειονεκτήματα που αυτό συνεπάγεται για τον διανομέα έναντι του αγοραστή.

5 Η Επιτροπή, βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25 επ., στο εξής: κανονισμός), με έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1989, ζήτησε πληροφορίες από τους καταγγελθέντες εισαγωγείς. Με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1989, η Γενική Διεύθυνση Βιομηχανίας του Υπουργείου Βιο-

μηχανίας και Χωροταξίας έδωσε οδηγίες στους εν λόγω εισαγωγείς να μη απαντήσουν στα ερωτήματα που τους έθετε η Επιτροπή, διότι αυτά αφορούσαν « την ακολουθούμενη από τις γαλλικές δημόσιες αρχές πολιτική έναντι των εισαγωγών ιαπωνικών οχημάτων ».

6 Δεδομένου ότι η Επιτροπή τήρησε σιγή έναντι των προσφευγόντων, αυτοί της απηύθυναν, στις 21 Νοεμβρίου 1989, επιστολή με την οποία της ζήτησαν να λάβει θέση επί των κατατεθεισών βάσει των άρθρων 30 και 85 της Συνθήκης καταγγελιών.

7 Με έγγραφο της 8ης Μαΐου 1990, ο Γενικός Διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού πληροφόρησε τους προσφεύγοντες ότι η Επιτροπή αντιμετώπιζε να μη δώσει συνέχεια στις καταγγελίες τους.

Το εν λόγω έγγραφο καταλήγει ως εξής:

« Είμαι σε θέση επί αυτού να σας γνωστοποιήσω ότι, βάσει των αναπτυσσομένων κατωτέρω σκέψεων, η Επιτροπή αντιμετωπίζει να μη δώσει συνέχεια σ' αυτές τις διάφορες καταγγελίες.

Πρώτον, οι έρευνες που διενεργήθηκαν από τις υπηρεσίες της ΓΔ IV προς τον σκοπό ενδεχόμενης εφαρμογής του άρθρου 85 απέδειξαν ότι οι πέντε εισαγωγείς των οποίων επικρίνεται η συμπεριφορά δεν διαθέτουν, λαμβανομένου υπόψη του συστήματος μειώσεως των ιαπωνικών εισαγωγών στη Γαλλία, κανένα λειτουργικό περιθώριο σ' αυτή την υπόθεση.

Δεύτερον, η ενδεχόμενη εφαρμογή του άρθρου 30 σ' αυτή την υπόθεση πρέπει να αποκλεισθεί λόγω ελλείψεως κοινοτικού δημοσίου συμφέροντος, λαμβανομένων υπόψη των διεξαγομένων διαπραγματεύσεων στο πλαίσιο του καθορισμού κοινής εμπορικής πολιτικής, ιδιαίτερα έναντι της Ιαπωνίας, ως προς τα αυτοκίνητα οχήματα.

Η Επιτροπή, ωστόσο, πριν απορρίψει την καταγγελία σας με οριστική απόφαση, σας καλεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ, να της διατυπώσετε τις παρατηρήσεις σας επί της παρούσας κοινοποιήσεως. Την απάντησή σας πρέπει να λάβω εντός προθεσμίας δύο μηνών από της ημερομηνίας λήψεως του παρόντος εγγράφου.

Η παρούσα κοινοποίηση απευθύνεται παράλληλα στους Jean-Michel Cesbron, Monin Automobiles, Asia Motor, EAS, καθώς και στο γραφείο SCP Fourgoux στο Παρίσι. »

8 Στις 29 Ιουνίου 1990, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις τους, με τις οποίες ενέμειναν στο βάσιμο των καταγγελιών τους.

9 Οι προσφεύγοντες τελούν σήμερα υπό δικαστική εκκαθάριση.

**Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων**

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Μαρτίου 1990 και που πρωτοκολλήθηκε στις 21 Μαρτίου 1990, η Asia Motor France και οι τρεις άλλοι προσφεύγοντες άσκησαν, πρώτον, προσφυγή με την οποία ζητείται να διαπιστωθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει έναντι αυτών απόφαση βάσει των άρθρων 30 και 85 της Συνθήκης ΕΟΚ και, δεύτερον, ήγειραν αγωγή αποζημιώσεως κατ' εφαρμογή των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, για την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν λόγω αυτής της παραλείψεως.

11 Με Διάταξη της 23ης Μαΐου 1990, το Δικαστήριο αποφάσισε:

« 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που αφορά την παράλειψη της Επιτροπής από πλευράς του άρθρου 30 της Συνθήκης και την απορρέουσα εξ αυτής ευθύνη.

2) Παραπέμπει την προσφυγή-αγωγή κατά τα λοιπά στο Πρωτοδικείο.

3) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στο ήμισυ των δικαστικών εξόδων που έγιναν μέχρι της ημερομηνίας της Διατάξεως. »

12 Σύμφωνα με το άρθρο 47 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, η έγγραφη διαδικασία συνεχίστηκε, επομένως, ενώπιον του Πρωτοδικείου ( δεύτερο τμήμα ).

13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Αυγούστου 1990 και πρωτοκολλήθηκε στις 7 Αυγούστου 1990, η Επιτροπή προέβαλε, ως παρεμπίπτουσα αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 91 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που κατά την εποχή εκείνη είχε εφαρμογή mutatis mutandis στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, δυνάμει του άρθρου 11 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ( ΕΕ 1989, C 215, σ. 1 ), ένσταση απαραδέκτου κατά των αιτημάτων της προσφυγής-αγωγής που είχαν παραπεμφθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου με την προαναφερθείσα Διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Μαΐου 1990.

14 Με δικόγραφο, κατατεθέν και πρωτοκολληθέν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Σεπτεμβρίου 1990, οι προσφεύγοντες διατύπωσαν τα αιτήματά τους και τους ισχυρισμούς τους προς υποστήριξη αυτών, ζητώντας την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου.

15 Με Διάταξη της 7ης Νοεμβρίου 1990, το Πρωτοδικείο ( δεύτερο τμήμα ) αποφάσισε να συνεξετάσει με την ουσία την προβληθείσα από την καθής ένσταση.

16 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 18 Μαρτίου 1991, μετά την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες δεν κατέθεσαν υπόμνημα απαντήσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

17 Κατόπιν αιτήσεως του δευτέρου τμήματος, το Πρωτοδικείο αποφάσισε, στις 6 Δεκεμβρίου 1990, να προβεί στον ορισμό γενικού εισαγγελέα. Κατόπιν προτάσεως του ιδίου τμήματος, το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε τους διαδίκους και τον γενικό εισαγγελέα, αποφάσισε, στις 4 Ιουλίου 1991, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον της Ολομελείας.

18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

19 Με έγγραφο του Γραμματέα της 27ης Σεπτεμβρίου 1991, το Πρωτοδικείο υπέβαλε στην Επιτροπή σειρά ερωτημάτων στα οποία η τελευταία απάντησε κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας που έλαβε χώρα στις 23 Οκτωβρίου 1991.

20 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορριφθεί η προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικασθούν οι προσφεύγοντες-ενάγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

21 Οι προσφεύγοντες, με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορριφθεί η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου·

— επικουρικώς, στην περίπτωση που, παρ' ελπίδα, το Πρωτοδικείο θεωρήσει το έγγραφο της 8ης Μαΐου 1990 της Επιτροπής ως πράξη κατά της οποίας χωρεί προσφυγή, να δεχθεί την προσφυγή κατά παραλείψεως ως προσφυγή ακυρώσεως·

— να διαπιστώσει την πλημμελή συμπεριφορά της Επιτροπής·

— να δεχθεί την αγωγή αποζημιώσεως των προσφευγόντων-εναγόντων, προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν.

22 Με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, οι προσφεύγοντες-ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να διαπιστώσει, βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει απόφαση έναντι των καταγγελλόντων, ενώ οι τελευταίοι της είχαν υποβάλει εγκαίρως σχετική αίτηση·

— να υποχρεώσει, βάσει των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης, την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα να αποζημιώσει τους καταγγέλλοντες για τη ζημία που υπέστησαν από τα όργανά της και, κατά συνέπεια, να επιδικάσει αποζημίωση στους:

— Asia Motor France: 155 336 000 ECU,

— M. Cesbron ( JMC Automobiles ): 85 150 000 ECU,

— Monin Automobiles: 32 892 000 ECU,

— EAS: 76 177 000 ECU·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Η Επιτροπή, με το υπόμνημά της αντικρούσεως, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

24 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 1991, υπογεγραμμένο από το επιφορτισμένο με ζητήματα ανταγωνισμού μέλος της, κοινοποίησε στους προσφεύγοντες απόφαση κατά την οποία ενέμενε στην προσωρινή της εκτίμηση, την καθοριζόμενη στην 8 Μαΐου 1990 κοινοποίησή της, και απέρριψε, κατά συνέπεια, τις κατατεθείσες αντιστοίχως στις 18 Νοεμβρίου 1985 και 29 Νοεμβρίου 1988 καταγγελίες. Αυτή η απόφαση αποτελεί το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως που εκκρεμεί ενώπιον του Πρωτοδικείου ( δεύτερο τμήμα )· έχει πρωτοκολληθεί υπό τον αριθμό Τ-7/92.

**Επί των αιτημάτων που στηρίζονται στο άρθρο 175 της Συνθήκης**

*Όσον αφορά το παραδεκτό των αιτημάτων*

Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής κατά παραλείψεως, όπως έχει παραπεμφθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, ισχυριζόμενη ότι η όχληση δεν ανταποκρινόταν στις προϋποθέσεις του άρθρου 175 της Συνθήκης, κατά τις οποίες η προσφυγή κατά παραλείψεως « είναι παραδεκτή μόνον αν το εν λόγω όργανο κληθεί προηγουμένως να ενεργήσει ». Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το έγγραφο των προσφευγόντων της 21ης Νοεμβρίου 1989 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πρόσκληση προς ενέργεια, εφόσον, αφενός, ουδόλως διευκρινίζει τη νομική βάση που δημιουργεί την υποχρέωση του οργάνου να ενεργήσει και, αφετέρου, δεν διευκρινίζει περισσότερο την ενέργεια που ζητείται από το όργανο.

26 Οι προσφεύγοντες απαντούν ότι η επιστολή τους της 21ης Νοεμβρίου 1989 επείχε ασφαλώς θέση οχλήσεως, διότι πληρούσε τις αναφερόμενες στο άρθρο 175 της Συνθήκης προϋποθέσεις. Τονίζουν ότι, όπως σαφώς προέκυπτε από τις υπενθυμιζόμενες σ' αυτήν την επιστολή αιτιάσεις, εννοούσαν να επικαλεστούν τις διατάξεις του άρθρου 175 της Συνθήκης, για να καλέσουν την Επιτροπή να ενεργήσει. Κατά τους προσφεύγοντες, η εν λόγω πρόσκληση προς ενέργεια εξέθετε σαφώς ότι ζητούσαν είτε κοινοποίηση των αιτιάσεων, απευθυνόμενη στις επιχειρήσεις κατά των οποίων στρέφονταν οι καταγγελίες τους, είτε απόφαση απορρίψεως των καταγγελιών που θα τους επέτρεπε να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως. Παρατηρούν ότι το περιεχόμενο που πρέπει να έχει η πρόσκληση προς ενέργεια δεν ορίζεται από τις διατάξεις της Συνθήκης ή το παράγωγο δίκαιο και ότι το Δικαστήριο έχει απορρίψει συναφώς κάθε περιττή προσήλωση στους τύπους, ακριβώς για να προστατεύσει τα δικαιώματα των υποκειμένων δικαίου. Επικαλούνται, επ' αυτού του σημείου, τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Roemer στην υπόθεση της 13ης Ιουλίου 1961, 22/60 και 23/60, Elz κατά Ανωτάτης Αρχής ( Rec. 1961, σ. 383 ).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

27 Ενώπιον αυτών των νομικών και πραγματικών στοιχείων, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΟΚ ορίζει τα εξής:

« Αν το Συμβούλιο ή η Επιτροπή, κατά παράβαση της παρούσης Συνθήκης, παραλείπουν να αποφασίσουν, τα κράτη μέλη και τα άλλα όργανα της Κοινότητας δύνανται να ασκήσουν προσφυγή στο Δικαστήριο και να ζητήσουν τη διαπίστωση της παραβάσεως αυτής.

Η προσφυγή αυτή είναι παραδεκτή μόνον αν το εν λόγω όργανο κληθεί προηγουμένως να ενεργήσει. Αν το όργανο αυτό δεν λάβει θέση εντός δύο μηνών από της προσκλήσεως, η προσφυγή δύναται να ασκηθεί εντός νέας προθεσμίας δύο μηνών.

Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο υπό τις προϋποθέσεις των προηγουμένων παραγράφων δύναται να προσφύγει στο Δικαστήριο κατά οργάνου της Κοινότητας το οποίο παρέλειψε να του απευθύνει πράξη εκτός συστάσεως ή γνώμης. »

28 Προκειμένου περί του παραδεκτού της προσφυγής, καθόσον στηρίζεται στην προαναφερθείσα διάταξη, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγοντες ορθώς υποστηρίζουν ότι η επιστολή που ο δικηγόρος τους απηύθυνε στις 21 Νοεμβρίου 1989 στην Επιτροπή αποτελούσε όχληση κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ. Συναφώς, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η εν λόγω επιστολή, η οποία αναφερόταν ρητώς στο άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, καλούσε χωρίς καμία αμφιβολία την Επιτροπή να ενεργήσει, ώστε να θέσει τέρμα στο σύνολο των επικαλουμένων παραβάσεων της Συνθήκης που οι προσφεύγοντες περιέγραφαν λεπτομερώς στο κείμενο αυτής της επιστολής. Η Επιτροπή δεν μπορεί, επομένως, να ισχυρισθεί ότι αγνοούσε πως μέσω της εν λόγω επιστολής οι προσφεύγοντες είχαν την πρόθεση να κινήσουν, σε περίπτωση σιωπής εκ μέρους της κατά το δίμηνο από της λήψεως της εν λόγω επιστολής, τη διαδικασία κατά παραλείψεως, που προβλέπει το προναφερθέν άρθρο 175 της Συνθήκης.

29 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει, επομένως, να εξετασθεί εάν, σύμφωνα με το τρίτο εδάφιο του άρθρου 175 της Συνθήκης, παραδεκτώς οι προσφεύγοντες προσάπτουν

στην Επιτροπή ότι παρέλειψε να τους απευθύνει πράξη εκτός συστάσεως ή γνώμης. Πράγματι κατά παγία νομολογία « ( ... ) για να γίνει δεκτή η προσφυγή του, ο προσφεύγων πρέπει να είναι σε θέση να αποδείξει είτε ότι είναι ο αποδέκτης πράξεως της Επιτροπής που παράγει συγκεκριμένα έννομα αποτελέσματα έναντί του και δύναται ως εκ τούτου να ακυρωθεί, είτε ότι η Επιτροπή, αφού εκλήθη προσηκόντως σύμφωνα με το άρθρο 175, παράγραφος 2, παρέλειψε να λάβει ως προς αυτόν ένα μέτρο τη λήψη του οποίου ηδύνατο νομίμως να αξιώσει δυνάμει των κανόνων του κοινοτικού δικαίου » ( απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1982, 246/81, Lord Bethell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 2277, σκέψη 13 ). Στην προκειμένη περίπτωση, λαμβανομένου υπόψη του χρόνου που διανύθηκε μεταξύ της καταθέσεως της καταγγελίας και της αποστολής της γραπτής οχλήσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες θεμιτώς ανέμεναν να τους αποστείλει η Επιτροπή προσωρινή κοινοποίηση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου ( ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37 επ., στο εξής: κανονισμός 99/63 ), και ότι, συνεπώς, μπορούσαν να ισχυρισθούν, ως φυσικά ή νομικά πρόσωπα, ότι είναι αποδέκτες πράξεως εκτός συστάσεως ή γνώμης, σύμφωνα με το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης.

30 Το Πρωτοδικείο συνάγει από τα προεκτεθέντα και την τηρηθείσα από την Επιτροπή σιγή σε απάντηση της προσκλήσεως να ενεργήσει που νομίμως της απευθύνθηκε από τους προσφεύγοντες ότι η προσφυγή, κατά την άσκησή της, ήταν παραδεκτή, καθόσον στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης, ανεξαρτήτως του ζητήματος εάν η λήψη θέσεως από την Επιτροπή τη στέρησε κατόπιν του αρχικού της αντικειμένου. Πράγματι, μια τέτοια λήψη θέσεως δεν έχει επίπτωση επί του παραδεκτού των αιτημάτων της προσφυγής, το οποίο πρέπει να εκτιμάται κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής.

*Όσον αφορά το αντικείμενο των αιτημάτων*

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου εφόσον αυτή γνωστοποίησε στους προσφεύγοντες, με έγγραφο της 8ης Μαΐου 1990, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, ότι είχε την πρόθεση να απορρίψει τις καταγγελίες τους. Επικαλείται, επ' αυτού του σημείου, την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, GEMA κατά Επιτροπής ( Rec. 1979, σ. 3190, σκέψη 21 ), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι έγγραφο απευθυνόμενο στον καταγγέλλοντα δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 συνιστά λήψη θέσεως κατά την έννοια

του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Η Επιτροπή συνάγει από αυτό ότι δεν μπορεί, επομένως, να τίθεται έκτοτε ζήτημα οποιασδήποτε παραλείψεως εκ μέρους της και ότι η προσφυγή κατέστη, κατά συνέπεια, άνευ αντικειμένου και είναι, επομένως, απαράδεκτη.

32 Οι προσφεύγοντες αμφισβητούν ότι η προσφυγή τους κατά παραλείψεως κατέστη άνευ αντικειμένου κατόπιν του εγγράφου της Επιτροπής της 8ης Μαΐου 1990. Ακριβέστερα, αρνούνται, αναφερόμενοι στη διατύπωση του εν λόγω εγγράφου, ότι το τελευταίο μπορεί να θεωρηθεί ως « λήψη θέσεως » κατά την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, GEMA κατά Επιτροπής.

33 Επικουρικώς, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, ακόμα και στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο θεωρούσε το έγγραφο της 8ης Μαΐου 1990 ως νόμιμη λήψη θέσεως, αυτή δεν θέτει αναγκαστικά τέρμα στην παράλειψη της Επιτροπής ως προς την επικαλουμένη παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Κατά τους προσφεύγοντες, η προσφυγή τους κατά παραλείψεως δεν θα αφορούσε πλέον, σ' αυτή την περίπτωση, την έλλειψη λήψεως σαφούς θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής, αλλά την άρνησή της να λάβει τα πρόσφορα μέτρα κατά των εισαγωγέων ιαπωνικών οχημάτων και των γαλλικών αρχών, στο μέτρο που παραβαίνουν τα άρθρα 30 και 85 της Συνθήκης. Προς τον σκοπό αυτό, οι προσφεύγοντες επικαλούνται την απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 302/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου ( Συλλογή 1988, σ. 5641, σκέψη 17 ).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

34 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, μετά την άσκηση της προσφυγής, η Επιτροπή απηύθυνε στους προσφεύγοντες, στις 8 Μαΐου 1990, κοινοποίηση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, κατά την οποία, αφενός, αντιμετώπιζε να μη δώσει συνέχεια στις καταγγελίες τους και, αφετέρου, καλούσε τους προσφεύγοντες να της διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους σχετικώς. Η Επιτροπή, στη συνέχεια, επέδωσε στις 5 Δεκεμβρίου 1991, στους προσφεύγοντες απόφαση απορρίπτουσα οριστικώς τις καταγγελίες τους. Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν προσφυγή ακυρώσεως της εν λόγω αποφάσεως, επί της οποίας το Πρωτοδικείο θα αποφανθεί αργότερα.

35 Αποδεικνύεται έτσι ότι η Επιτροπή όχι μόνον εκπλήρωσε τις διαδικαστικές υποχρεώσεις που της επιβάλλει το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, αλλά και ότι εξέδωσε οριστική απόφαση απορρίπτουσα τις καταγγελίες που της είχαν υποβάλει οι προσφεύγοντες, επιτρέποντάς τους με αυτόν τον τρόπο να προστατεύσουν τα νόμιμα συμφέροντά τους ( απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίο 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Rec. 1977, σ. 1875, σκέψη 13 ), ακόμα και εάν η απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 1991 εκδόθηκε με σημαντική καθυστέρηση. Πρέπει, επομένως, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου, τουλάχιστον και εν πάση περιπτώσει, κατόπιν της αποφάσεως της 5ης Δεκεμβρίου 1991 και ότι, επομένως, καταργείται η συναφής δίκη.

36 Πράγματι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1988, 377/87, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου ( Συλλογή 1988, σ. 4017, σκέψη 9 ), το προβλεπόμενο με το άρθρο 175 ένδικο βοήθημα της προσφυγής θεμελιώνεται στην ιδέα ότι η παράνομη αδράνεια της Επιτροπής νομιμοποιεί τα άλλα όργανα και τα κράτη μέλη, καθώς και, σε περίπτωση όπως η προκειμένη, τους ιδιώτες να προσφύγουν στο Δικαστήριο ή το Πρωτοδικείο και να ζητήσουν να αποφανθεί ότι η παράλειψη ενεργείας του οικείου οργάνου είναι αντίθετη προς τη Συνθήκη, κατά το μέτρο που το εν λόγω όργανο δεν την επανόρθωσε. Η κρίση αυτή έχει ως αποτέλεσμα, κατά το άρθρο 176, ότι το καθού όργανο οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου ή του Πρωτοδικείου που διαπιστώνει την παράλειψη του οργάνου, υπό την επιφύλαξη των αγωγών λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης που θα μπορούσαν να ασκηθούν βάσει αυτής.

37 Σε περίπτωση όπως η προκειμένη, όπου η πράξη της οποίας η παράλειψη αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς θεσπίστηκε μετά την άσκηση της προσφυγής, πριν όμως από την έκδοση της αποφάσεως, η διαπιστώνουσα την παράλειψη κρίση του Δικαστηρίου ή του Πρωτοδικείου δεν μπορεί πλέον να συνεπάγεται τις συνέπειες του άρθρου 176 της Συνθήκης. Επομένως, σε μια τέτοια περίπτωση, όπως και στην περίπτωση που το καθού όργανο αντέδρασε στην πρόσκληση προς ενέργεια εντός της προθεσμίας των δύο μηνών, το αντικείμενο της προσφυγής έχει παύσει να υφίσταται. Η προκειμένη κατάσταση είναι, επομένως, διαφορετική από αυτήν που ελήφθη υπόψη στην προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, την οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες και με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι κατά αρνήσεως προς ενέργεια, οσοδήποτε ρητή και αν είναι, μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, εφόσον με την άρνηση δεν τίθεται τέρμα στην παράλειψη. Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή, η οποία απέρριψε οριστικώς την καταγγελία των προσφευγόντων, μετά την αποστολή της προβλεπομένης στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 κοινοποιήσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αρνήθηκε να ενεργήσει.

38 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι τα αιτήματα των προσφευγόντων που στηρίζονται στο άρθρο 175 κατέστησαν άνευ αντικειμένου μετά την άσκηση της προσφυγής και ότι, επομένως, ως προς αυτά η δίκη καταργείται.

**Επί της μετατροπής της προσφυγής κατά παραλείψεως σε προσφυγή ακυρώσεως**

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

39 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, αν γίνει δεκτό ότι το έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Μαΐου 1990 αποτελεί λήψη θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, κατά μιας τέτοιας λήψεως θέσεως πρέπει να χωρεί προσφυγή ακυρώσεως, υπό τις προβλεπόμενες στο άρθρο 173 της Συνθήκης προϋποθέσεις. Συναφώς, οι προσφεύγοντες επικαλούνται τη διατύπωση της προαναφερθείσας αποφάσεως GEMA, με την οποία το Δικαστήριο, κατά τους προσφεύγοντες, δεν απέκλεισε ότι η λήψη θέσεως βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Επικαλούνται, ομοίως, τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στην υπόθεση Lord Bethell κατά Επιτροπής (προαναφερθείσα απόφαση της 10ης Ιουνίου 1982).

40 Οι προσφεύγοντες συνάγουν από τα προηγούμενα ότι προσφυγή τους κατά παραλείψεως μπορεί να μετατραπεί σε προσφυγή ακυρώσεως του εγγράφου της Επιτροπής της 8ης Μαΐου 1990, και τούτο προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και προς αποφυγή αρνησιδικίας. Επ' αυτού του σημείου, επικαλούνται τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Mayras στην υπόθεση National Carbonising Co. Ltd κατά Επιτροπής, 109/75 και 114/75 (Διάταξη του Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 1977, Rec. 1977, σ. 382), καθώς και την απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 1982, 14/81, Alpha Steel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 745). Στην περίπτωση που ένας τέτοιος επαναχαρακτηρισμός της προσφυγής γίνει δεκτός από το Πρωτοδικείο, οι προσφεύγοντες στηρίζουν την προσφυγή τους ακυρώσεως στην κατάχρηση εξουσίας που διέπραξε η Επιτροπή αποφεύγοντας να καταδικάσει την παράνομη συμφωνία μεταξύ των πέντε εισαγωγέων κατά των οποίων στρέφονται οι καταγγελίες τους, εγκρίνοντας με αυτόν τον τρόπο την υπαγορευθείσα από τη Γαλλική Κυβέρνηση κατανομή της αγοράς.

41 Η Επιτροπή, χωρίς να διατυπώσει προς τούτο ρητή αντίρρηση, περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι, εν πάση περιπτώσει, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση

GEMA, η κοινοποίηση βάσει του άρθρου του κανονισμού 99/63 δεν αποτελεί πράξη ικανή να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

*Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

42 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, πρώτον, ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία (προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου GEMA· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, Τ-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-369), οι κοινοποιήσεις με τις οποίες η Επιτροπή αποφαίνεται, προσωρινά, υπό τις προβλεπόμενες στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 προϋποθέσεις, επί καταγγελίας της οποίας έχει επιληφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 του κανονισμού 17, δεν αποτελούν αποφάσεις ικανές να προξενήσουν ζημία, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, και δεν μπορούν, επομένως, να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης. Στην προκειμένη περίπτωση, οι προσφεύγοντες έστρεψαν τα ακυρωτικά αιτήματά τους αποκλειστικά κατά της προσωρινής κοινοποιήσεως της 8ης Μαΐου 1990. Επομένως, και εν πάση περιπτώσει, είναι απαράδεκτο το αίτημα των προσφευγόντων περί ακυρώσεως του εγγράφου της 8ης Μαΐου 1990.

43 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, δεύτερον, ότι, καίτοι το άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, κατά την εφαρμοστέα mutatis mutandis διατύπωσή του στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία κατά την άσκηση της προσφυγής, όπως και οι ισοδύναμες διατάξεις του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, επιτρέπουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, οι εν λόγω διατάξεις δεν μπορούν, σε καμιά περίπτωση, να ερμηνευθούν ως επιτρέπουσες στους προσφεύγοντες να υποβάλουν στον κοινοτικό δικαστή νέα αιτήματα και να μεταβάλουν με αυτόν τον τρόπο το αντικείμενο της διαφοράς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1979, 232/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Rec. 1979, σ. 2729· της 18ης Οκτωβρίου 1979, GEMA, που προαναφέρθηκε· της 8ης Φεβρουαρίου 1983, 124/81, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 1983, σ. 203· της 4ης Δεκεμβρίου 1986, 205/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1986, σ. 3814· της 14ης Οκτωβρίου 1987, 278/85, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1987, σ. 4069). Η λύση αυτή δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι ο κοινοτικός δικαστής δέχεται ότι, στο πλαίσιο της πρσφυγής ακυρώσεως, τα αρχικά αιτήματα που στρέφονται κατά πράξεως, ανακληθείσας κατά τη διάρκεια της δίκης, από το όργανο από το οποίο προέρχεται, μπορούν να θεωρηθούν, για λόγους ορθής απονομής της δικαιοσύνης, ως στρεφόμενα κατά της νέας πράξεως με την οποία το καθού όργανο αντικατέστησε την ανακληθείσα (προαναφερθείσα απόφαση της 3ης Μαρτίου 1982, Alpha Steel). Πράγματι, η εν λόγω αντικατάσταση, η οποία δεν μεταβάλλει τη φύση της διαφοράς που αρχικώς υποβλήθηκε βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, δεν μπορεί να ερμηνευθεί, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, ως επιτρέπουσα την αντικατάσταση της αρχικώς υποβληθείσας στο Πρωτοδικείο προσφυγής κατά παραλείψεως με προσφυγή ακυρώσεως, όπως, άλλωστε, ρητώς έκρινε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση GEMA.

44 Όπως προκύπτει από τα μόλις λεχθέντα, οι προσφεύγοντες, οι οποίοι αρχικώς άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης, δεν μπορούν να μεταβάλλουν παραδεκτώς τα αρχικά τους αιτήματα σε αιτήματα ακυρώσεως, στηριζόμενα στο άρθρο 173 της Συνθήκης και στρεφόμενα κατά της προσωρινής κοινοποιήσεως της 8ης Μαΐου 1990.

**Επί των αιτημάτων που στηρίζονται στα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης**

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

45 Με το εισαγωγικό τους της δίκης δικόγραφο, οι ενάγοντες ζητούν να αποζημιωθούν για τη ζημία που τους προξένησαν οι επικαλούμενες αντίθετες προς τον ελεύθερο ανταγωνισμό πρακτικές. Συναφώς, προβαίνουν σε διάκριση, αφενός, μεταξύ της ζημίας που οφείλεται στη στάση των επιχειρήσεων που είναι τα συμβαλλόμενα μέρη της επικαλουμένης συμφωνίας και της Γαλλικής Κυβερνήσεως και, αφετέρου, της ζημίας που οφείλεται στην παράλειψη της Επιτροπής. Κατά τους ενάγοντες, η εν λόγω ζημία μπορεί να αποτιμηθεί στο ποσό των ζημιών που υπέστησαν κατά τα τελευταία δύο έτη, ενώ η επίταση της ζημίας κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου οφείλεται στην παράλειψη της Επιτροπής.

46 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, λαμβανομένων υπόψη του περιπλόκου χαρακτήρα της υποθέσεως και των αναγκών διερευνήσεως προτού ληφθεί οποιαδήποτε θέση, δεν παρέβη κανένα κανόνα του κοινοτικού δικαίου. Επομένως, αποκλείεται η ευθύνη της για οποιαδήποτε ζημία που ενδεχομένως υπέστησαν οι προσφεύγοντες. Παρατηρεί, εξάλλου, ότι η αγωγή αποζημιώσεως δεν πληροί τις ελάχιστες προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου που είχε εφαρμογή mutatis mutandis, κατά την ημερομηνία της καταθέσεώς της, στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, που, μεταξύ άλλων, επιβάλλει το δικόγραφο να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Παρατηρεί, επίσης, ότι τα περιεχόμενα στην αγωγή και στα παραρτήματά της αριθμητικά στοιχεία δεν έχουν καμία σχέση με ενδεχόμενη ζημία που μπορεί οι προσφεύγοντες να υπέστησαν λόγω της επικαλουμένης αδρανείας της μετά την υποβολή των αντιστοίχων καταγγελιών τους.

47 Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού το συμπέρασμα ότι, στο μέτρο που η αγωγή αποζημιώσεως δεν είναι απαράδεκτη λόγω ασαφείας, είναι τουλάχιστον αβάσιμη, επίσης για τον ίδιο λόγο.

*Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

48 Ενόψει αυτών των επιχειρημάτων, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού του Δικαστηρίου, που κατά την κρίσιμη εποχή είχε εφαρμογή mutatis mutandis στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, απαιτεί το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση.

49 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, αφενός, ότι το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Μαρτίου 1990, δεν περιείχε καμιά δικαιολόγηση του ποσού των αιτουμένων αποζημιώσεων, αντιστοίχως, από τον καθένα από τους ενάγοντες και, αφετέρου, ότι οι ενάγοντες μόνο με την απάντησή τους της 12ης Απριλίου 1990 σε έγγραφο της Γραμματείας της 21ης Μαρτίου 1990 προσκόμισαν « επεξηγηματικό σημείωμα για τον υπολογισμό της ζημίας ».

50 Οι ενάγοντες, για να δικαιολογήσουν την επικαλούμενη ζημία, υποστηρίζουν ότι αυτή αντιστοιχεί στην εμπορική ζημία που προέκυψε από την παράλειψη της Επιτροπής. Επομένως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι ενάγοντες μπορούν εν πάση περιπτώσει να αξιώσουν αποκατάσταση μόνο της μετά τις 21 Ιανουαρίου 1990 επελθούσας ζημίας, ημερομηνία κατά την οποία το ενωρίτερο μπορούσε, ενδεχομένως, να διαπιστωθεί η παράλειψη της Επιτροπής. Όμως, η επικαλουμένη στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο της 20ής Μαρτίου 1990 ζημία, όπως διευκρινίστηκε με το « επεξηγηματικό σημείωμα για τον υπολογισμό της ζημίας », αφορά μόνο τις οικονομικές ζημίες που υπέστησαν οι ενάγοντες κατά τις χρήσεις 1985 έως 1989. Προηγήθηκε επομένως της περιόδου κατά τη διάρκεια της οποίας η ευθύνη του κοινοτικού οργάνου λόγω της προβαλλομένης παραλείψεως μπορούσε, ενδεχομένως, να γεννηθεί.

51 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις, η αγωγή είναι απαράδεκτη καθόσον στηρίζεται στα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

52 Το Πρωτοδικείο, προκειμένου να προσδιορίσει το ποσό των δικαστικών εξόδων που εναπόκειται σ' αυτό να ρυθμίσει, υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο αποφάσισε, με τη Διάταξή του της 23ης Μαΐου 1990, ότι οι προσφεύγονες-ενάγοντες θα φέρουν το ήμισυ

των δικαστικών εξόδων που πραγματοποιήθηκαν μέχρι την ημερομηνία της εν λόγω Διατάξεως και ότι εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί των λοιπών δικαστικών εξόδων που πραγματοποιήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου και επί των δικαστικών εξόδων που πραγματοποιήθηκαν ενώπιόν του.

53 Στο τέλος των προηγουμένων σκέψεων, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, αφενός, ότι καταργείται η δίκη καθόσον στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης και, αφετέρου, ότι η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη καθόσον στηρίζεται στην επικαλούμενη μετατροπή της προσφυγής κατά παραλείψεως σε προσφυγή ακυρώσεως και στα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης.

54 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, πρώτον, ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του και, δεύτερον, ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

55 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

56 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, αρχικώς, η Επιτροπή δεν έδωσε συνέχεια στην όχληση που της απηύθυναν οι προσφεύγοντες στις 21 Νοεμβρίου 1989, παρόλον ότι δεόντως είχε ενημερωθεί επί της ουσίας των καταγγελιών τους από τις 18 Νοεμβρίου 1985 και, εν πάση περιπτώσει, από τις 29 Νοεμβρίου 1988, συμβάλλοντας με αυτόν τον τρόπο στη γένεση αυτής της διαφοράς. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εξάλλου, ότι η Επιτροπή, μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, κοινοποίησε στους προσφεύγοντες, αφενός, στις 8 Μαΐου 1990, προσωρινή λήψη θέσεως ως πρός τις καταγγελίες τους, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 και, αφετέρου, στις 5 Δεκεμβρίου 1991, απόφαση απορρίπτουσα οριστικώς τις καταγγελίες τους.

57 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, η ορθή εκτίμηση των περιστάσεων της υποθέσεως συνίσταται στο ότι η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα επί των οποίων δεν αποφάνθηκε το Δικαστήριο με τη Διάταξή του της 23ης Μαΐου 1990, καθώς και τα τρία τέταρτα των δικαστικών εξόδων των προσφευγόντων, καθοριζομένων κατ' αυτόν τον τρόπο. Οι προσφεύγοντες-ενάγοντες θα φέρουν αλληλεγγύως το ένα τέταρτο των δικαστικών τους εξόδων επί των οποίων δεν αποφάνθηκε το Δικαστήριο με τη Διάταξή του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

αποφασίζει:

**1) Καταργείται η δίκη καθόσον το δικόγραφο βασίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης.**

**2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά ως απαράδεκτη την προσφυγή-αγωγή αποζημιώσεως.**

**3) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα τρία τέταρτα των δικαστικών εξόδων των προσφευγόντων-εναγόντων επί των οποίων το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε με τη Διάταξή του της 23ης Μαΐου 1990. Οι προσφεύγοντες-ενάγοντες φέρουν αλληλεγγύως το ένα τέταρτο των δικαστικών τους εξόδων, καθοριζομένων κατ' αυτόν τον τρόπο.**

Cruz Vilaça Kirschner Vesterdorf García-Valdecasas

Lenaerts Barrington Saggio

Γεραρής Schintgen Briët Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Σεπτεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça